

SLEŠ

Sleš sa Entonijem Bozom

Prevela
Dijana Đelošević

■ Laguna ■

Naslov originala

Slash

SLASH with Anthony Bozza

Copyright © 2007 by Dik Hayd International, LLC.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Zahvaljujem svojoj voljenoj porodici na podršci kroz dobra i loša vremena.

I svim fanovima Guns N' Rosesa, starim i novim; bez njihove nepokolebljive privrženosti i beskrajnog strpljenja, sve ovo ništa ne bi vredelo.

viii **Uvod**
UZEVŠI SVE U OBZIR

1 **1**
UZBUĐEN

14 **2**
HULIGANI VISOKI POLA METRA

33 **3**
KAKO SVIRATI ROKENROL GITARU

58 **4**
URADENO OBRAZOVANJE

88 **5**
NAJMANJA ŠANSA ZA USPEH

121 **6**
UČIŠ DA ŽIVIŠ KAO ŽIVOTINJA

164 **7**
APETIT ZA DISFUNKCIONISANJE

236 **8**
U ŠTOSU

9
NE POKUŠAVAJTE OVO KOD KUĆE **297**

10
HAMPTI DAMPTI **360**

11
ODABERI SVOJU ILUZIJU **398**

12
SLOM **466**

13
UZIMANJE VAZDUHA **508**

AKO ME PAMĆENJE SLUŽI **555**

○ AUTORU **565**

©
FOTOGRAFIJE **567**

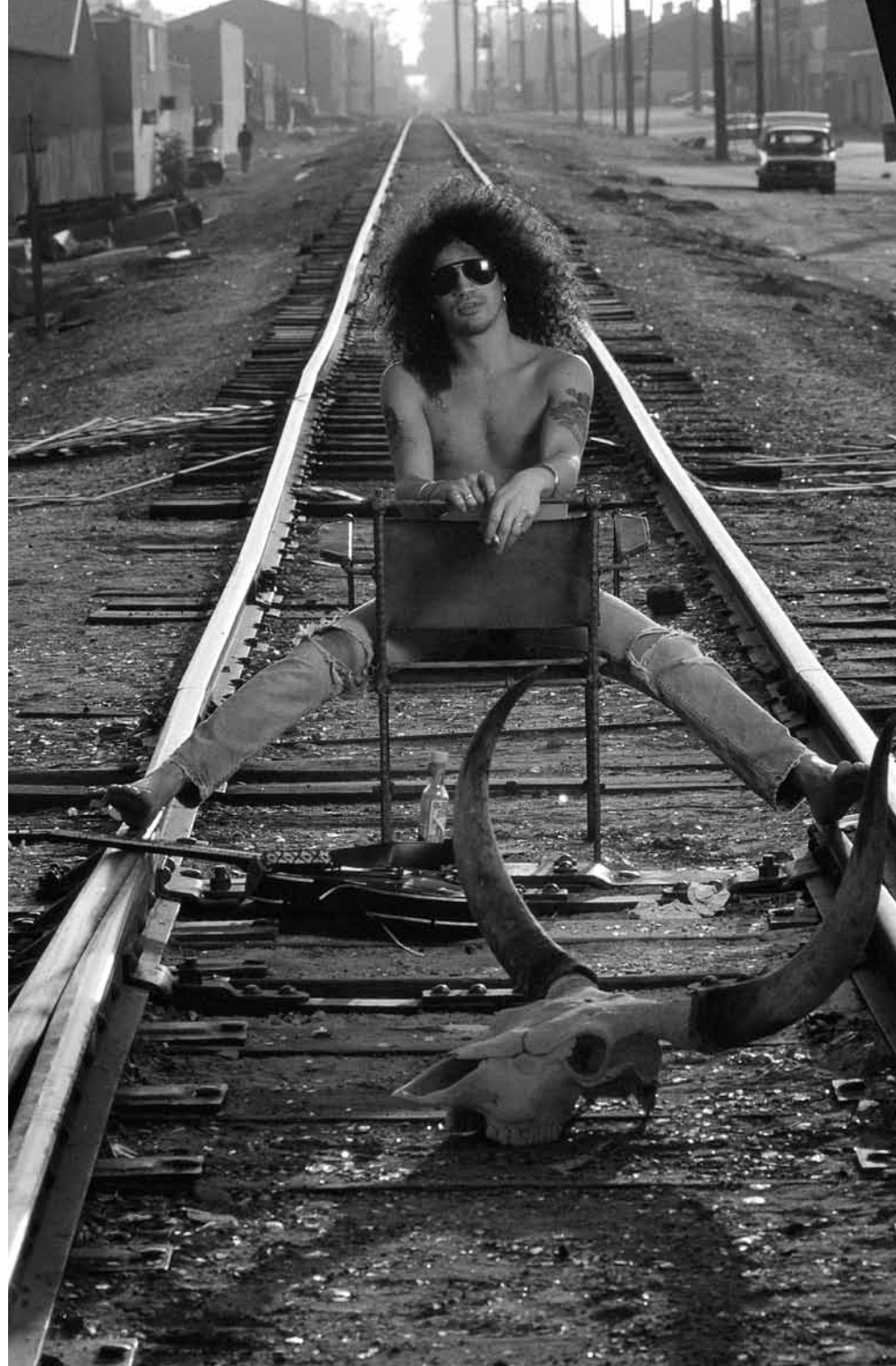
DODATAK **568**

Uzevši sve u obzir

Osetio sam kao da me je bejzbol palica udarila u grudi, samo iznutra. Jasne plave tačke zasijale su po rubovima mog vidokruga. Bilo je to naglo, beskrvno, tiho nasilje. Ništa se nije stvarno slomilo, naizgled se ništa nije promenilo, ali sam od siline bola ostao ukopan u mestu. Nastavio sam da sviram, i završio pesmu. Publika nije znala da mi je srce zatrokiralo tik pred solo deonicu. Moje telo je platilo karmičku kaznu; podsećajući me, tu na bini, na to koliko puta sam ga namerno navodio na sličnu premetačinu.

Trzaj se ubrzo pretvorio u tup bol koji mi je postao skoro prijatan. U svakom slučaju, osećao sam se življe nego tren ranije, jer i *jesam* bio življi. Mašina u mom srcu me je podsetila na to koliko je ovaj život dragocen. Izbor trenutka je bio besprekoran: poruku sam primio svirajući gitaru pred prepunom salom. I tako još nekoliko puta iste noći. Poruku sam do kraja turneje primao svaki put na bini, nisam mogao da pretpostavim kada će tačno da naiđe.

U trideset petoj godini doktor mi je ugradio kardioverter-defibrilator srca. To je sedam centimetara dugačak generator koji radi na bateriju, a ugrađen mi je kroz usek pod pazuhom. On neprestano prati otkucaje moga srca i proizvodi elektrošokove svaki put kada mi srce kuca prebrzo ili presporo. Petnaest godina zloupotrebe alkohola i droga učinile su da taj organ nabrekne na samo jedan otkucaj od pucanja. Kada sam konačno dospao u bolnicu, rečeno mi je da mi je ostalo šest nedelja života. Otada je prošlo šest godina, a ta mala mehanička sprava mi je ne jednom spasla život.

Uživam u zgodnoj nuspojavi koju doktor nije planirao: kada mi srce opasno uspori zbog povlađivanja zadovoljstvima, defibrilator se pokrene i tako zadrži smrt još jedan dan dalje od mojih vrata; kada srce počne da kuca ubrzano kao pred srčani udar, on pušta struju kojom ga umiruje.

Dobro je što sam ga podesio pred prvu turneju Velvet Reol- vera. Na turneji sam uglavnom bio trezan, dovoljno trezan da me do srži potresa uzbuđenje zbog svirke s bendom u koji verujem, pred fanovima koji veruju u nas. Godinama nisam bio tako nadahnut. Trčao sam po bini uzduž i popreko; uživao u zajedničkoj energiji. Srce mi je toliko snažno tuklo od uzbuđenja da se mašina u meni pokretala svake večeri na bini. Nije baš bilo prijatno, ali su me te opomene radovale jer sam ih doživljavao na pravi način – bili su to neobični trenuci otuđene jasnoće, vanvremeni trenuci koji sadrže čitav život teško dosegnute mudrosti.

SLEŠ

Slešovi roditelji su voleli fotografisanje. Ova izgleda kao jedna od onih koje je napravio otac

Uzbuđen

1
poglavlje

Rođen sam 23. jula, 1965, u Stouku na Trentu, u Engleskoj, u gradiću u kojem je dvadeset godina pre mene rođen i Lemmi Kilmister iz Motörheada. Bila je to godina u kojoj je rokenrol kakav smo poznavali postao veći od zbira svih svojih delova; godina u kojoj je nekoliko bendova zauvek promenilo pop muziku. The Beatles je te godine objavio „Rubber Soul“, a Rolling Stones „Rolling Stones No. 2“, svoju najbolju kolekciju bluz obrada. U tom se času odvijala kreativna revolucija koja nikada nije nadmašena, a ja sam ponosan što sam nastao kao njen nusproizvod.

Moja mama je Afroamerikanka, a tata Englez, belac. Upoznali su se u Parizu šezdesetih godina, zaljubili se i dobili mene. Njihova međurasna interkontinentalna zajednica nije tad bila uobičajena; kao ni njihova bezgranična kreativnost. Zahvalan sam im što su takvi kakvi su. Rastao sam u tako vrcavom, živopisnom i jedinstvenom okruženju, da je ono što sam iskusio kao veoma mali ostavilo trajan uticaj na mene. Čim sam prohodao, roditelji su na mene gledali kao na sebi ravnog. Usput su me takođe naučili da se izborim s onim što mi se dešava u životu koji sam odabrao da živim.

Toni Hadson i njegovi sinovi, 1972. Sleš ovde izgleda isto kao i njegov sin London danas

Moja mama Ola imala je sedamnaest, a tata Entoni (Toni) dvadeset godina kada su se upoznali. On je rođeni slikar i kao što to slikari kroz istoriju čine, i on je napustio učmali rodni grad i obreo se u Parizu. Moja mama je bila prerano sazrela osoba vedre prirode, mlada i lepa; otišla je iz Los Andelesa da vidi sveta i uspostavi vezu s ljudima iz sveta mode. Putevi su im se ukrstili, oni su se zaljubili i venčali se u Engleskoj. Zatim sam došao ja, a oni su započeli zajednički život.

Karijera moje mame kao modne dizajnerke započela je oko 1966. Između ostalih, klijenti su joj bili Flip Vilson, Ringo Star i Džon Lenon. Radila je i za Pointer Sisters, Helen Redi, Lindu Ronstat i Džejmisa Tejlora. I Silvester joj je bio klijent. Više nije za nama, ali je nekada bio disko umetnik kao kakva gej verzija Slaja Stouna. Imao je divan glas, a doživljavao sam ga kao izuzetno dobru osobu. On mi je poklonio crno-belog pacova koga sam nazvao Miki i koji je bio opak: taj vam ne bi ni trepnuo kada bih ga hranio svoje zmijske pacovima; preživeo je pad kroz prozor

moje sobe kada ga je moj mlađi brat zavrljačio napolje, a kada se tri dana kasnije pojavio na zadnjim vratima naše kuće, izgledao je kao da mu ništa ne fali. Miki je preživeo i ono kada smo mu, razvlačeći sofu, slučajno odstranili deo repa, kao i gotovo godinu dana bez hrane i pića. Greškom smo ga ostavili u stanu koji nam je služio kao skladište, a kada smo mnogo kasnije svratili da pokupimo neke kutije, Miki mi je prišao srdačno kao da je prošao samo jedan dan, i kao da mi se obratio sa: „Ej! Pa gde si ti?“

Miki je bio jedan od mojih najdražih kućnih ljubimaca. Imao sam ih mnogo, od pume Kertisa, do stotine zmijske. Ja sam u osnovi samouki čuvar zoo-vrta, a imao sam nedvosmisleno bolji odnos sa životinjama s kojima sam živeo nego s većinom ljudi koje poznajem. Životinje i ja delimo mišljenje koje ljudi uglavnom zaboravljaju – život je, u suštini, pitanje opstanka. Kada savladate tu lekciju, zadobijaćete poverenje životinja koje bi vas u divljini pojele, a to predstavlja dragoceno iskustvo.

ODMAH PO MOM ROĐENJU, MAJKA SE VRATILA U L. A. da proširi posao i postavi novčane temelje na kojima se gradila naša porodica. Moj tata me je čuvao kod svojih roditelja Čarlsa i Sibil Hadson, u Engleskoj, koja je bila moj dom četiri godine – i nije mu bilo lako. Bio sam prilično intuitivan klinac, ali nisam uspeo da prepoznam dubinu napetosti koja je postojala. Koliko razumem, moj tata i njegov tata Čarls nisu bili baš u najboljim odnosima. Toni je bio srednji od tri sina, i kao srednje dete vrlo ambiciozan. Njegov mlađi brat Ijan i stariji Dejvid, bili su bliži porodičnim vrednostima. Moj tata je išao u umetničku školu i bio je sve što njegov otac nije. Toni je predstavljao šezdesete, i držao je do svojih uverenja isto koliko ih je njegov otac osuđivao. Moj deda Čarls bio je vatrogasac iz Stouka, zajednice koja je nekako uspela da prođe kroz istoriju nepromenjena. Većina stanovnika

Stouka nikada ne napušta svoj grad; mnogi, kao moji baba i deda, nikada se nisu osmelili da pređu stotinu šezdeset i nešto kilometara južno, do Londona. Tonijevu nepokolebljivu viziju o pohađanju umetničke škole i zarađivanju od slikarstva Čarls nikako nije mogao da svari. Njihovo sučeljavanje raspirivalo je stalne razmirice i često vodilo do žestokih okršaja; Toni tvrdi da ga je Čarls, veći deo mladosti, redovno besomučno tukao.

Moj deda je bio pravo oličenje Britanije pedesetih kao što je njegov sin predstavljao šezdesete. Čarls je hteo da sve ostane na svom mestu dok je Toni želeo sve da izmesti i prefarba. Pretpostavljam da je moj deda bio skroz zaprepašćen kada se njegov sin vratio iz Pariza zaljubljen u bezbrižnu crnoputu Amerikanku. Pitam se šta je rekao kada ga je Toni obavestio da namerava da se oženi i podiže svoje tek rođeno dete pod njihovim krovom dok on i moja mama ne stanu na noge. Imajući sve to u vidu, dirnut sam diplomatskičnošću koju su obe zainteresovane strane pokazale.

MOJ TATA ME JE ODVEO U LONDON ČIM SAM mogao da podnesem putovanje vozom. Bilo mi je dve ili tri godine, ali sam spontano znao koliko je to daleko od Stouka, njegovih beskrajnih nizova kuća od smeđe cigle i staromodnih porodica jer je moj tata pomalo bio deo boemske scene. Bili smo odsutni danima, i spavali po tuđim kućama. Bilo je tu lava lampi i crnih svetala, napetog uzbuđenja pred otvorenim kabinama i umetnicima duž ulice Portobelo. Moj tata se nikada nije smatrao predstavnikom bit pokreta, ali je nesvesno usvojio takav način života. Kao da je probrao najuočljivije momente takvog stila života: ljubav prema avanturi, putovanje bez ikakvog prtljaga, nalaženje utočišta u stanovima prepunim zanimljivih ljudi. Moji roditelji su me naučili mnogo čemu, ali sam najvažniju lekciju savladao veoma rano – ništa nije ni nalik životu na putu.

Sećam se dobrih stvari u vezi s Engleskom. Bio sam u središtu pažnje svoje babe i svog dede. Išao sam u školu. Učestvovao sam u predstavama: *Dvanaest dana Božića*, igrao glavnu ulogu u *Malom bubnjaru*. Sve vreme sam crtao. Jednom nedeljno sam gledao *The Avengers* i *The Thunderbirds*. Televizija kasnih šezdesetih u Britaniji bila je krajnje ograničena i odražavala je svet posle Drugog svetskog rata, Čerčilov pogled na svet kroz babinu i dedinu generaciju. Postojala su samo tri kanala, i osim dva sata nedeljno kada bi neki od tih kanala emitovao neku od ovih serija, sva tri kanala su emitovale isključivo vesti. Nikakvo čudo što je generacija mojih roditelja oberučke prihvatila kulturne promene koje su se odvijale.

Kada smo se Toni i ja pridružili Oli u L. A., on nikada više nije razgovarao sa svojim roditeljima. Brzo su nestali iz mog života i često su mi nedostajali dok sam odrastao. Majka je bodrila oca da ostane u vezi s njima, ali bezuspešno – on nije pokazivao nikakvo zanimanje. Svoje rođake iz Engleske nisam video sve dok Guns N' Roses nije postao popularan. Kada smo svirali na stadionu „Vembli“ 1992, klan Hadsonovih pojavio se u velikom broju: pre koncerta u bekstejdžu gledao sam kako jedan od mojih stričeva, njegov sin i moj deda, koji je po prvi put došao u London iz Stouka, ljušte i poslednju kapljicu alkohola u našoj svlačionici. Konzumiranje pića kojim smo se u to vreme redovno snabdevali ubilo bi bilo koga osim nas.

MOJE PRVO SEĆANJE NA LOS ANĐELES JE PESMA Doorsa *Light My Fire*, koja svakoga dana povazan trešti sa gramofona mojih roditelja. Kasnih šezdesetih i ranih sedamdesetih, L. A. je bio *mesto* gde je trebalo živeti, pogotovo za mlade Britance koji se bave umetnošću ili muzikom: dešavalo se mnogo toga kreativnog u odnosu na još uvek uštogljeni sistem, a i klima je rajska u poređenju s londonskom kišom i maglom. Osim toga, napuštanje

Engleske zarad jenkijevskih obala bilo je najbolji način da se odbaci sistem i vaspitanje – a moj tata je bio presrećan što je to uradio.

Majka je i dalje radila kao modna dizajnerka dok je otac svoj urođeni umetnički talenat preusmerio na grafički dizajn. Mama je imala veze i u muzičkoj industriji pa je njen muž veoma brzo počeo da dizajnira korice albuma. Živeli smo blizu bulevara Lorel kenjon u tipičnoj zajednici iz šezdesetih na vrhu ulice Lukaut mauntin. Ta oblast Los Anđelesa uvek je bila kreativno utočište zbog svoje sasvim boemske topografije. Kuće su smeštene na padini planine usred gustog rastinja. To su bungalovi s pomoćnim kućicama i brojnim čudnim konstrukcijama koje omogućavaju veoma isprepletan suživot. Kada sam bio mali, tamo je živela jedna vrlo opuštena zajednica umetnika i muzičara: Džoni Mičel je živela nekoliko kuća niže od naše. Džim Morison je u to vreme živio iza Kenjon stora, kao i mladi Glen Frej, koji je upravo formirao The Eagles. Vladala je atmosfera sveopšte povezanosti: mama je dizajnirala odeću Džoni Mičel dok je tata dizajnirao korice njenog albuma. Dejvid Gefen nam je bio veoma blizak prijatelj, i njega se dobro sećam. Godinama kasnije potpisao je ugovor sa Guns N' Roses, iako tada nije znao ko sam ja – a ja mu nisam rekao. Pozvao je Olu za Božić 1987. i pitao je kako mi ide. „Trebalo bi da znaš kako mi ide“, odgovorila mu je, „upravo si izdao album njegovog benda.“

POSLE GODINU-DVE PROVEDENE U LOREL KENJONU, preselili smo se južnije u stan na Doeniju. Promenio sam školu i tek tada otkrio kako prosećan klinac živi drugačijim životom. Nikada nisam imao uobičajenu dečju sobu prepunu igraćaka osnovnih boja. Kuće u kojima smo živeli nikada nisu bile u uobičajenim neutralnim tonovima. U vazduhu su lebdeli mirisi trave i mirišljavih štapića. Atmosfera je uvek bila vesela, ali su boje bile zagasite. To mi nije smetalo, jer me nikad nije zanimalo da se družim s vršnjacima.

Privlačilo me je društvo odraslih jer su prijatelji mojih roditelja i dalje među najživopisnijim karakterima koje sam ikada upoznao.

Non-stop sam slušao radio, obično „KHJ“ na srednjim talasima. Spavao sam pored uključenog radija. Radio sam domaće zadatke i dobijao dobre ocene, iako je učitelj rekao da mi je pažnja slaba i da po čitav dan sanjarim. Zapravo, umetnost je bila moja jedina strast. Voleo sam francuskog postimpresionističkog slikara Anrija Rusoa i, kao i on, crtao sam prizore iz džungle prepune mojih omiljenih životinja. Zmije su mi veoma rano postale opsesija. Prvi put kada me je majka povela do Big Sura, u Kaliforniji, u posetu prijateljici i na kampovanje, imao sam šest godina i sate sam proveo u šumi hvatajući zmije. Kopao sam ispod svakog žbuna i drveta sve dok nisam ispunio nekorišćeni akvarijum. A onda bih ih puštao.

Nije to bilo jedino uzbuđenje koje sam iskusio na tom izletu: mama i njena prijateljica su obe bile neobuzdane i bezbrižne mlade žene, koje su uživale da se utrkuju u maminoj folkswagen bubi zavojitim putevima po liticama. Sećam se kako sam umirao od straha na mestu suvozača dok smo ubrzavali i gledao kroz prozor na stene i okean ispod nas, u provaliju samo nekoliko centimetara od mojih vrata.

Sleš je bio ubeđen da je dinosaur sve dok nije ušao u Mogli fazu

Pogled na gitaru me i dalje uzbuđuje.

ZBIRKA PLOČA MOJIH RODITELJA BILA JE besprekorna. Slušali su sve, od Betovena do Led Zeppelina, a tokom tinejdžerskog doba sam i dalje pronalazio neotkrivene bisere iz njihove zbirke. Znao sam sve savremene umetnike jer su me roditelji stalno vodili na koncerte, kao i zbog toga što me je majka često vodila na svoj posao. Veoma rano sam bio upućen u mehanizam industrije zabave: video sam unutrašnjost mnogih muzičkih studija i prostora za probe, kao i scenografije televizijskih i filmskih studija. Gledao sam brojna snimanja i sešne Džoni Mičel, takođe sam video i Flipa Vilsona koji je snimao svoj TV šou. Gledao sam probu i nastup australijske pop pevačice Helen Redi, kao i kada je Linda Ronstat pevala u „Trubaduru“. Mama me je vodila sa sobom kada je radila probu kostima Bilu Kozbiju za komičarske nastupe, a njegovoj ženi napravila je nekoliko unikatnih delova odeće; sećam se da sam s njom išao i na koncert Pointer Sisters. Sve to se dešavalo tokom njene karijere, ali dok smo živeli u stanu u Doeniju, posao joj je zaista procvetao: svraćala nam je Karli Sajmon, kao i soul pevačica Min Riperton. Upoznao sam Stivija Vondera i Dajanu Ros. Mama mi kaže da sam upoznao i Džona Lenona, ali se toga, nažalost, uopšte ne sećam. Zato se sećam Ringa Stara: mama je kreirala onu *Parlament-Fan-kadelik* odeću koju je Ringo nosio na omotu albuma iz 1974,

„Goodbye Vienna“. Visoko strukirana i metalik sive boje s belom zvezdom na sredini grudi.

Svaki bekstejdž ili tonska proba koje sam video s mamom činili su mi se magičnim. Pojma nisam imao šta se dešava, ali sam i tada bio opčinjen organizacijom predstave koliko i sada. Uzbudljiv mi je prizor bine prepune instrumenata koji čekaju da se pojavi bend. Pogled na gitaru me i dalje uzbuđuje. Oba prizora u sebi sadrže neizrečeno čudo: mogućnost da se uz odgovarajuću postavu svirača prevaziđe stvarnost.

Sleš i njegov brat Albion, u La Brea tar pits

MOJ BRAT ALBION RODIO SE U DECEMBRU 1972. To je unekoliko promenilo porodične odnose; iznenada se među nama pojavila nova osoba. Bilo je kul imati malog brata, i bilo mi je drago što sam ga i ja čuvao: voleo sam kada su roditelji tražili od mene da se brinem o njemu.

Nedugo zatim počeo sam da primećujem jednu mnogo veću promenu u našoj porodici. Roditelji se nisu ponašali isto kada su bili zajedno i sve češće su bili razdvojeni. Čini mi se da su stvari počele da se kvare kada smo se preselili u stan na Doeni drajvu, a mamin posao postajao sve uspešniji. Uzgred, naša adresa je bila Nort Doeni drajv 710, a sada je to prazan plac na kom se u decembru prodaju božićne jelke. Takođe bi trebalo da pomenem da nam je prvi sused u toj zgradi bio pravi, samoprozvani Crni Elvis, koga ste mogli da angažujete za zabave po Las Vegasu – ako je iko pokazivao zanimanje.

Sada kada sam stariji, lako uviđam neke očigledne znake pokvarenog odnosa između mojih roditelja. Ocu se nije dopadalo što je majka bila bliska sa svojom majkom. Vređalo ga je kada bi nas njegova tašta novčano pomagala i nikada mu nije bilo drago zbog njenog upliva u porodični život. Ni to što je pio nije bilo od pomoći: tata je voleo da pije, i to mnogo. Bio je oličenje lošeg pijanca: nikada nije postajao nasilan, jer je suviše pametan i zamršen lik da bi se izražavao kroz puko nasilje, ali je pod dejstvom alkohola pokazivao nezgodnu narav. Pijan bi pravio nedolične opaske na račun ostalih prisutnih. Suvišno je reći da je tako spalio mnoge mostove za sobom.

Imao sam osam godina, ali trebalo je da znam da nešto zaišta nije u redu. Moji roditelji su se uvek međusobno ophodili s poštovanjem, ali u mesecima koji su prethodili rastanku, u potpunosti su izbegavali jedno drugo. Mama noću uglavnom

nije bila kod kuće, a tata je to vreme provodio u kuhinji, turoban i sam, ispijajući crno vino i slušajući klavirske kompozicije Erika Satija. Kada je mama bila kod kuće, tata i ja smo odlazili u duge šetnje.

On je svuda išao peške, i u Engleskoj i po Los Anđelesu. U doba pre Čarlsa Mensona – pre nego što je Mensonov klan ubio Šeron Tejt i njene prijatelje – svuda smo išli autostopom. L. A. je pre tog događaja bio nevin; ta ubistva su označila kraj utopijskih ideala dece cveća iz šezdesetih.

Moje uspomene na Tonija iz detinjstva su kao filmovi; sva ona popodneva kada sam upirao pogled gore k njemu, koračajući kraj njega. Prilikom jedne takve šetnje završili smo u „Fetburgeru“, gde mi je rekao da se on i mama rastaju. Bio sam skrhan; nestala je jedina postojanost koju sam poznao. Nisam postavljao pitanja, samo sam zurio u svoj hamburger. Kasnije te večeri, kada me je mama posadila da mi objasni šta se događa, naglasila je praktične pogodnosti: moći ću da živim u dve kuće. Razmišljao sam o tome neko vreme, i zaključio da ima smisla, ali mi je istovremeno zvučalo kao laž – klimao sam glavom dok je govorila, ali sam prestao da je slušam.

Rastava mojih roditelja bila je prijateljska ali neugodna jer je razvod usledio tek godinama kasnije. Često su živeli jedno blizu drugog i kretali se u istom krugu prijatelja. Kada su se rastali, moj mlađi brat imao je tek dve godine, pa su se iz očiglednih razloga složili da se o njemu stara majka, a meni su prepustili da se odlučim s kim ću da živim, te sam se odlučio da živim s majkom. Ola nas je gajila najbolje što je mogla, neprestano je putovala gde god da ju je posao vodio. Kada je to bilo nužno, brat i ja smo se seljakali od mame do bake. Dom mojih roditelja uvek je bio pun sveta, zanimljiv i nekonvencionalan, ali stabilan. Kada se spona između njih prekinula, stalne promene postale su uobičajeni deo mog života.

Rastava je naročito teško pala ocu, koga vrlo dugo nisam viđao. Svima nam je bilo teško, ali sam to konačno prihvatio kao realnost kada sam video majku u društvu drugog čoveka. Taj čovek je bio Dejvid Bouvi.

OD 1975. MAJKA JE SVE TEŠNJE SARADIVALA SA Dejvidom Bouvijem dok je radio na albumu „Station to station“, a odeću mu je dizajnirala još od albuma „Young Americans“. Kada je zaigrao u filmu *Čovek koji je pao na zemlju*, mama je angažovana da radi kostime za taj film koji se snimao u Novom Meksiku. Nekako u isto vreme, ona i Bouvi su se upustili u poluintenzivnu vezu. Iz današnje vizure to mi se i ne čini kao nešto posebno bitno, ali mi je u tom trenutku izgledalo kao da posmatram vanzemaljca koji sleće u dvorište iza moje kuće.

Nakon što su se moji roditelji rastali, mama, brat i ja smo se preselili u kuću u Rejndžli drajvu. Kuća je bila veoma kul: nebeskoplavi zidovi dnevne sobe bili su oslikani oblacima. Bio je tu i klavir, a mamina zbirka ploča zauzimala je čitav zid. Kuća je bila privlačna i udobna. Bouvi je često svraćao sa svojom ženom Endži i njihovim sinom Zouvijem. Sedamdesete su bile jedinstvene – bilo je krajnje prirodno što je Bouvi dovodio svoju ženu i sina u dom svoje ljubavnice kako bismo se svi družili. U to vreme majka je upražnjavala istu vrstu transcendentalne meditacije kao i Dejvid. Zajedno su pevali ispred oltara koji je majka držala u spavaćoj sobi.

Kada sam ga malo bolje upoznao, prihvatio sam Dejvida jer je pametan, zabavan i veoma kreativan. Utisak koji je ostavljao na mene van bine dopunjavao je moj doživljaj njega na bini. S mamom sam išao da ga gledam u „L. A. forumu“ 1975. i, kao i mnogo puta posle toga, bio sam očaran njegovim likom onog

časa kada bi stupio na binu. Njegov koncert predstavljao je suštinu performansa. Gledao sam kako poznate crte čoveka koga sam upoznao postaju prenaplašene. Uspeo je da svede status rokenrol zvezde na njenu suštinu: biti rokenrol zvezda jeste presek onoga što jeste sa onim kakvi želite da budete.

